

ת"פ 20349/07/14 - מדינת ישראל נגד ו ר

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20349-07-14 מדינת ישראל נ' ר(עציר) 07.1.15

בפני
בעניין: כב' השופט כמאל סעב
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ו ר (עציר)

הנאשם

בשם המאשימה: עו"ד אבי אור-זך

בשם הנאשם: עו"ד ליאונד פרוחבניק ועו"ד יגאל טרובמן (סניגוריה ציבורית)

גזר - דין

א. מבוא:

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של **גניבה** - עבירה לפי סעיפים 383, 384 ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **שוד בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין ועבירה של שיבוש מהלכי משפט - לפי סעיף 244 ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

2. בהסדר הטיעון, הוסכם כי הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע על פיהן. עוד הוסכם כי הטיעון לעונש יהא חופשי, כאשר המאשימה תטען לעונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

ב. עובדות כתב האישום המתוקן:

3. ביום 4/07/14, סמוך לשעה 00:30, נכנס המתלונן לקיוסק "מפגש סיני" (להלן: "**הקיוסק**"), במרכז זיו בחיפה (להלן: "**המרכז**"), שם ישבו אותה עת הנאשם ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, (להלן: "**האחר**").

4. המתלונן רכש משקה, התיישב ליד שולחן, (להלן: "השולחן") בסמוך לנאשם ולאחר והניח על הכיסא שלידו את תיקו ובו מחשב נייד ופרטים אישיים נוספים, (להלן: "התיק") וכן הניח על השולחן את הפלאפון שלו מסוג XIOI3, (להלן: "הפלאפון").
5. בשלב מסוים, החליטו הנאשם והאחר לגנוב מהמתלונן את התיק והפלאפון. בעוד המתלונן יושב והאחר משוחח אתו כשגבו של הראשון מופנה אל התיק, נטל הנאשם את התיק ונמלט אתו מהקיוסק בכוונה לשלול אותו מהמתלונן שלילת קבע.
6. בהמשך, משהבחין המתלונן כי תיקו נעלם, הוא קם מכיסאו והחל לחפשו בקיוסק. בשלב זה, ולאחר שהספיק הנאשם להסתיר את התיק ותכולתו באזור הסמוך לקיוסק, הוא שב לקיוסק והתיישב בסמוך למתלונן.
- בעוד המתלונן מחפש אחר תיקו בקיוסק והנאשם והאחר יושבים בסמוך לשולחן, גנב הנאשם את הפלאפון של המתלונן, אשר היה מונח על השולחן.
7. באותה עת, פנה המתלונן לנאשם ולאחר ושאל אותם האם יודעים היכן תיקו והפלאפון שלו, והשניים השיבו בשלילה. בהמשך, אמר הנאשם למתלונן כי הוא מניח שראה את מי שנטל את הפלאפון והתיק והציע למתלונן להתלוות אליו למקום בו כביכול נמצא הגנב.
8. המתלונן התלווה לנאשם והחל ללכת אחריו, בסוברו כי הנאשם דבר אמת. כעבור מספר דקות הגיעו הנאשם והמתלונן בסמוך לכניסה לגן ציבורי. לפתע הגיע האחר ותפס את המתלונן. הנאשם והאחר היכו את המתלונן באגרופים בפניו ובשאר חלקי גופו, והנאשם נשך את המתלונן בגבו. בעודם מכים את המתלונן, חיפשו הנאשם והאחר רכוש בכיסו בגדיו ונטלו את הארנק, (להלן: "הארנק") שהיה ברשותו.
9. כתוצאה ממעשי הנאשם והאחר, נגרמו למתלונן שפשוטים מרובים והמטומות בפנים, בצוואר ובגב ודם ירד מאפו ופיו.
10. באותה הזדמנות הוציא הנאשם מהארנק תעודת הזהות של המתלונן ואז הנאשם והאחר איימו עליו כי כעת הם יודעים את שמו וכתובתו, כך שבמידה והמתלונן יפנה למשטרה אז זו תהיה "הטעות הכי גדולה בחיים שלו" והוא יצטער על זה. כל זאת בכוונה להפחיד את המתלונן ולהניע אותו מלמסור הודעה או תלונה על פי דין.
11. בהמשך למתואר לעיל, הנאשם והאחר נמלטו מהמקום וחילקו ביניהם את רכושו של המתלונן אותו גנבו ושדדו בצוותא.

ג. תסקיר שירות המבחן:

12. המדובר בנאשם בן 35, יליד אוקראינה, נשוי ואב לילד בגיל 11.
13. מעיון בגיליון הרישום הפלילי עולה שאין לחובתו של הנאשם הרשעות קודמות.
14. הנאשם לקח אחריות על חלק מסעיפי כתב האישום המתוקן, הביע קושי לגלות אמפתיה כלפי המתלונן ותיאר את התקיפה כהתקוטטות.
15. שירות המבחן סבור כי העבירה בוצעה תחת שליטה, מחשבה ותכנון.
16. שירות המבחן ציין את מוקדי הסיכון האפשריים, ביניהם התמכרותו של הנאשם לאלכוהול, בארץ מוצאו הורשע בעבירת תקיפה שבגינה ריצה עונש מאסר ממושך - (4 שנות מאסר), שלא הרתיעו מלחזור ולבצע עבירה דומה.
- יחד עם זאת, יצוין כי שירות המבחן התרשם שהנאשם נעדר יכולת לגלות אמפתיה ולהתחבר לחומרת מעשיו, זאת מחד גיסא ומאידך שירות המבחן רואה ברצונו של הנאשם להשתלב בתהליך גמילה כגורם חיובי שיש לתת עליו את הדעת.
17. שירות המבחן התרשם, שהסיכון להישנות עבירות דומות הינו גבוה וברמת חומרה גבוהה.
18. שירות המבחן לא בא בהמלצה לשלב את הנאשם בהליך גמילה בקהילה טיפולית, היות ולנאשם רקע אובדני והתמודדות לא מותאמת ואלימה במצבי לחץ ומשבר.
19. שירות המבחן, המליץ להטיל על הנאשם עונש מוחשי של מאסר בפועל אשר יציב בפניו גבול להתנהגותו פורצת החוק, תוך שקילת אפשרות שילובו בתהליך טיפולי ושיקומי במסגרת שב"ס.
- עוד המליץ שירות המבחן, על הטלת עונש מאסר מותנה משמעותי, לתקופה ממושכת כגורם הרתעתי לעתיד, וכן פיצוי כספי לנפגע העבירה.

ד. חוות דעת פסיכיאטרית מיום 26/8/14:

20. בעברו של הנאשם שלושה אשפוזים פסיכיאטרים קצרים, בשל ניסיונות אובדניים שלדבריו ביצע עקב שתיה מרובה של אלכוהול.

21. צוין כי הנאשם אינו סובל ממחלת נפש במובן המשפטי, בעת ביצוע המעשה לא היה במצב פסיכוטי ואינו זקוק לאשפוז אלא לגמילה.

ה. טיעוני המאשימה לעונש:

22. ב"כ המאשימה הגיש את טיעונו בכתב, התייחס לחומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם. כמו כן, התייחס למתחם העונש ההולם של העבירות, תוך שהוא מציע לקבוע מתחם עונש נפרד לכל עבירה ועבירה.

23. לטענת ב"כ המאשימה, מתחם העונש ההולם הוא 3 עד 6 שנות מאסר לגבי עבירת השוד בנסיבות מחמירות ו- 6 עד 18 חודשי מאסר בגין אירוע הגניבה.

24. ב"כ המאשימה ביקש מבית המשפט לקבוע כי מדובר בשני אירועים שונים, וכי יש לקבוע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, וזאת בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק העונשין.

25. ב"כ המאשימה ציין, כי פנייה לקריטריונים שבסעיף 40יא לחוק העונשין מלמדת במקרה הנדון שיש להטיל על הנאשם עונש הנמצא ברף העליון של מתחם הענישה. עוד ציין, כי אמנם הנאשם הינו חסר הרשעות קודמות, אולם מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם ריצה מאסר בן 4 שנים בארץ מוצאו. ולמרות שהנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות כלפי המתלון ותיאר את התקיפה כהתקוטטות. ובנוסף, לא חלף זמן רב מאז ביצוע העבירה, והנאשם לא עשה מאמץ לכפר על מעשיו.

26. ב"כ המאשימה הפנה להמלצת שירות המבחן, אשר המליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית וזאת לשם הצבת גבולות בפניו להתנהגותו פורצת החוק.

27. עוד הפנה ב"כ המאשימה, להתרשמות שירות המבחן מקיומו של סיכון גבוה ברמת חומרה גבוהה להישנות עבירות דומות.

28. ב"כ המאשימה הגיש תיעוד רפואי בעניינו של המתלון - (ת/1) וכן תמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלון (ת/2) וציין כי מסמכים אלה ממחישים את מצבו של המתלון בעקבות האירוע נשוא כתב האישום המתוקן.

29. ב"כ המאשימה, התייחס גם לכך שהנאשם סירב לחשוף את זהותו של האחר ובכך מנע את מיצוי הדין עם העברין האחר, ובכך, יש להחמיר בעונשו של הנאשם על שבחר להסתיר את זהותו של שותפו לפשע.

30. בסוף דבריו הגיש ב"כ המאשימה פסיקה וביקש להטיל על הנאשם עונש הנמצא ברף העליון של מתחם הענישה וכן להטיל עליו מאסר מותנה צופה עתיד והטלת פיצוי כספי למתלונן.

ו. טיעוני ב"כ הנאשם לעונש:

31. ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט להתחשב בנסיבות חייו הקשות של הנאשם, כעולה מהתסקיר ומהמסמכים הפסיכיאטריים, אשר היוו גורם מרכזי לביצוע העבירות, ויש בהם כדי להשפיע לקולה בתהליך קביעת מתחם העונש ההולם, לדעתו. עוד ציין כי הנאשם נולד עם פגיעה מוחית קשה שכללה המטומות מוחיות שדרשו התערבות כירורגית.

32. ב"כ הנאשם התייחס למתחם הענישה שהציעה המאשימה וטען כי מתחם זה מופרך. עוד ציין, כי המאשימה בטיעוניה לעניין מתחם העונש, בעצם היא טוענת לעונש מינימום בעבירות שוד של 3 שנים ועונש מינימום של 6 חודשי מאסר בגין כל עבירת גניבה, לגישתו. לכן אין לקבל את טיעוני המאשימה לעניין מתחם העונש, בשל כך בלבד שאין לטיעונים אלו כל יסוד משפטי.

33. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה, וטען כי מדובר במקרים חמורים יותר מענייננו, כאשר לחובת הנאשמים שם היה עבר פלילי מכביד וניתן להתרשם שהופעל באותם מקרים מאסר מותנה.

34. הסנגור סבור שהמתחם העליון בעבירות שהורשע בהן הנאשם לכל היותר הוא שנתיים. כאשר לאור העדר עבר פלילי ונסיבותיו האישיות החריגות של הנאשם, יש לקבוע את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, שהוא שנת מאסר.

35. עוד טען הסנגור, כי בענייננו יש הצדקה לחרוג מהעונש ההולם לקולה לאור פוטנציאל השיקום של הנאשם, שיתוף הפעולה עם רשויות החקירה, החיסכון בזמנו היקר של בית המשפט ונסיבות חייו הקשות של הנאשם.

36. הסנגור ביקש להתחשב לקולה בהודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, בנסיבותיו האישיות, בעובדה כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, עלה לישראל בשנת 2000, נשוי ואב לילד בן 11, כתשעה חודשים עובר למעצרו הוא נפצע בתאונת עבודה ששללה ממנו האפשרות להמשיך לעבוד

ולפרנס את המשפחה.

עוד ציין הסנגור כי הנאשם בעקבות מצבו הרפואי והנפשי המתדרדר החל לצרוך אלכוהול בכמויות מופרזות, גורם שגם בהשפעתו בוצעו העבירות נשוא כתב האישום המתוקן.

37. כאן המקום לציין כי הסנגור במסגרת טיעוניו לעונש ביקש להפנות את הנאשם פעם נוספת לשירות המבחן לשם הגשת תסקיר משלים כדי שיבהיר את עמדת שירות המבחן הסופית ושאינה ברורה, לדעתו. זאת לאור המלצת שירות המבחן בתסקיר המעצר, החלטת בית המשפט העליון בעניין הנאשם, האמור בתסקיר האחרון מיום 11/11/14 והבדיקות הפסיכיאטריות, לרבות מכתב של בית החולים מיום (26/8/14).

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי במסמכים שהפנה אליהם הסנגור החלטתי ביום 1/12/14 לדחות את הבקשה וקבעתי כי אין מקום להפנות את הנאשם פעם נוספת לשירות המבחן לשם הבהרת התמונה כי עמדת שירות המבחן די ברורה, לטעמי.

ז. דברי הנאשם:

38. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו וביקש סליחה מהמתלונן.

ח. דין והכרעה:

39. הנאשם הורשע בביצוע שלוש עבירות של גניבה, שוד בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט.

40. בית המשפט העליון נדרש לאחרונה בע"פ 8641/12 מוחמד סעד נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 5.8.13), (להלן - "פס"ד בעניין סעד"), לתיקון 113 לחוק העונשין.

בעניין סעד סקר בית המשפט העליון תהליך תיקון החוק וקבע כי תיקון זה מתווה שלושה שלבים לקביעת עונשו של נאשם שהורשע במספר עבירות.

בשלב הראשון, במקרה בו הנאשם הורשע בכמה עבירות, כפי המצב בענייננו; במקרה שכזה, על בית המשפט לבחון האם מדובר בעבירות המהוות אירוע אחד או מספר אירועים, ובהתאם לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד.

בשלב השני, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה ולנסיבות ביצועה.

בשלב השלישי והאחרון, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך בחינת נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

41. השלב הראשון - ריבוי עבירות:

סעיף 40 לחוק העונשין קובע כי אם הורשע נאשם במספר עבירות, עליו לקבוע אם עבירות אלה היוו אירוע אחד או כמה אירועים.

במידה ועבירות אלו מהוות אירוע אחד, יקבע מתחם ענישה הולם לאירוע כולו ויגזר עונש כולל לכל העבירות באותו אירוע - ראו סעיף 40(א) לחוק העונשין.

אם יקבע כי העבירות מהוות מספר אירועים, יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים, ובמידה ויגזרו עונשים נפרדים, יש לקבוע את מידת החפיפה או ההצטברות ביניהם - ראו סעיף 40(ב).

42. לאחרונה דן בית המשפט העליון, בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מ"י (ניתן ביום 29/10/14), (להלן: "פרשת ג'אבר"), בשאלת סיווגה של מסכת התרחשויות כ"אירוע אחד" כמשמעותו בסעיף 40 לחוק העונשין.

בפרשת ג'אבר נקבע (בדעת רוב) כי עבירות המקיימות את מבחן "הקשר ההדוק", במובן זה שיש בהן סמיכות זמנים ושהן חלק מתכנית עבריינית אחת, ייחשבו לאירוע אחד (שם, פסקה 5 לחוות הדעת של השופט ד' ברק-ארז).

עוד הודגש כי מקום שנקבע כי סדרת פעולות מהווה אירוע אחד, שומה על בית המשפט לקבוע בגין מתחם ענישה אחד - (סעיף 40(א) לחוק העונשין).

43. במקרה דנן, הנאשם גנב בצוותא חדא עם האחר, את התיק, את הפלאפון, ואת הארנק של המתלונן, ובשעת המעשה או בתכוף לפניו או לאחריו, ביצע מעשה אלימות במתלונן כדי להשיג את הדבר הנגנב ולמנוע התנגדות המתלונן לגניבה, וכן ניסה בצוותא חדא עם האחר להניע את המתלונן בדרך של איומים לא למסור תלונה.

44. מעובדות כתב האישום המתוקן בענייננו, בהן הודה הנאשם והורשע, ניתן להסיק כי המדובר באירוע

אחד, אשר יש לקבוע לו מתחם עונש אחד שיהלום את שלושת העבירות שהורשע בהן - (גניבה, שוד ושיבוש מהלכי משפט).

45. הנאשם ביצע מספר "מעשים": תחילה גנב את הפלאפון והתיק; בהמשך שדד את הארנק תוך שימוש באליומות; ולבסוף איים על המתלונן שלא למסור תלונה.

ברי כי בין המעשים מתקיים קשר הדוק מבחינת הזמן והמקום, המחייב לראותם כאירוע אחד בלבד: המעשים השונים מהווים חלק מאותה תכנית עבריינית, הם התקיימו במקום אחד ובסמיכות זמנים, כשהם רצופים האחד לשני.

46. השלב השני - קביעת מתחם העונש ההולם:

בקביעת מתחם הענישה ההולם, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש להתחשב בסוג העבירה, נסיבות ביצועה המפורטות בסעיף 40ט לחוק העונשין, מידת האשם של הנאשם בביצועה, תוך התחשבות בערך החברתי הנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו, וכן במדיניות הענישה הנהוגה.

47. בע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל, [(ניתן ביום 5.6.13)], התייחסה השופטת ארבל למתחם הענישה בקובעה כי:

"ודוק: החוק אינו מגדיר את היקפו הרצוי של מתחם העונש, אך ברי כי מתחם רחב מדי, המסוגל להכיל שלל מעשים ונסיבות, כך שכל תוצאה עונשית "תיתפס" בתוכו, איננו מתחם ראוי, שכן הוא ירוקן מתוכן את תכלית החוק ... במקביל, ניכרת בפסיקה מגמה המתנגדת גם לקביעת מתחם צר מדי, לבל ניאלץ "להמציא את הגלגל" בכל פעם מחדש (שם). כשלעצמי, דומני כי רחבה מתחם שייקבעת לזיכרון הכתובת העבירה הנדונה, כלומר במידת השונות שבנסיבות ביצועה. ככל שהייתה יותר נסיבות רלוונטיות, המשליכות על חומרת המעשה, הרי שהמתחם יעוצב בצורה פרטנית, קונקרטי ומדויקת יותר בהתאם לנסיבות אלה. ואולם, בהקשר זה יש לתאמת את העובדה, שככל שנקבע מתחם צר יותר, כרוע נקמשקלנמוך יותר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (המנויות כזכור בסעיף 40 יא), שהן ברובן נסיבות המקלות על העונש. ולהיפך: ככל שנקבע מתחם רחב יותר, כך תהיה לנסיבות אלה השפעה גדולה יותר על קביעת העונש".

על יסוד פסיקת בית המשפט העליון וגישתו כפי שהשתקפה בפסיקה במקרים דומים ובהתאם למדיניות הענישה הנהוגה, יקבע להלן מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם.

48. על חומרתה של עבירת השוד, כבר נשפכו דיואות רבים, המצדיקה ככלל עונש מאסר מאחורי סורג ובריח.

יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ 4204/07 סויה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 23.10.08):

"התופעה של שוד אזרחים תמימים בצהרי היום היא מן התופעות הקשות שהפכו נפוצות במקומותינו והן "מחייבות ענישה מחמירה שתבטיח עקירת דפוס התנהגות זה, הפוגע בביטחון האישי של הציבור".
(ראו גם ע"פ 1803/07 אברמוב נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 27.5.07) וע"פ 3069/05 מדינת ישראל נ' אבוטבול (ניתן ביום 2.8.06).

בע"פ 5510/07 מדינת ישראל נגד סרסור (ניתן ביום 16.9.07), נקבע כי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך להגן על הציבור מפני אלו המבקשים לעשות רווח קל, ועל החובה לשדר מסר ברור כי ביצוע מעשים מעין אלה נושא בצידו עונש משמעותי המבטא את הפגיעה החברתית הטמונה בהתנהגות עבריינית מעין זו. שוד אנשים מבוגרים, הפך - למרבה הצער - לתופעה שכיחה, והצורך להגן על הציבור בכלל ועל הציבור המבוגר בפרט, מחייב ענישה הולמת, בדרך של הטלת ענשי מאסר בפועל לתקופת משמעותית"

49. בענייננו הערך החברתי הנפגע מביצוע עבירות השוד, הגניבה ושיבוש הליכי משפט הוא כבודו, חירותו, רכושו של המתלונן וביטחונו; לרבות אלו של הציבור בכללותו, וכן יכולתו הממשית של קורבן העבירה לחיות את חייו בשלווה, להלך ברחובות ולבלות במקומות ציבוריים ללא כל חשש שיפגע על ידי מי שבוחר לחיות על חשבון אחרים ומרווח קל ומהיר באמצעים אלימים - ראו לעניין זה 3027/13 **דהוקרקר נגד מ"י** (ניתן ביום 4/12/13).

50. בע"פ 5535/12 **כאברי נגד מ"י** (ניתן ביום 1/5/13): שם המערער הורשע בקשירת קשר לביצוע פשע ובשוד בנסיבות מחמירות (בצוותא ותוך פציעה).

בית המשפט המחוזי קבע כי יש להחמיר את רף הענישה בעבירות שוד המבוצעות על ידי מבקשי מקלט בישראל וקבע מתחם ענישה הנע בין 3 עד 6 שנות מאסר, והטיל על המערער עונש מאסר בפועל של ארבע וחצי שנים.

בית המשפט העליון קיבל באופן חלקי את הערעור על חומרת העונש, קבע כי מתחם הענישה בעבירות שוד בנסיבות דומות הינו בין 32 עד 42 חודשי מאסר.

בית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר שהוטל על המערער בשמונה חודשים והעמידו על 46 חודש, תוך קביעה כי:

" מבלי להקל ראש בעבירת שוד בנסיבות שבנדון, חומרתה אינה מצדיקה ענישה כה כבדה של שש

שנות מאסר בפועל, ענישה אשר מושתת לעיתים בגין עבירות חמורות בהרבה. בכל הכבוד, צריך שיתקיים מדרג סביר בין העונשים המושתים בגין עבירות שונות. אין דינה של עבירת רכוש שבביצועה מעורבת אלימות קלה כדינה של עבירת רכוש שבמהלכה מופעלת אלימות קשה כלפי נפגע העבירה. בהיעדר מדרג ענישתי הולם אפשר שתסוכל תכלית ההרתעה בעבירות חמורות יותר. לא זאת אף זאת, גם החמרה ברף הענישה צריך שתעשה באופן מדוד, מתון והדרגתי" (שם, פסקה 21).

51. בע"פ 5875/12 **דיס נגד מ"י** (ניתן ביום 10/6/13): שם הורשע המערער בעבירת שוד בנסיבות מחמירות (בחבורה) והוטלו עליו 4 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר ב- 18 חודשים והעמידו על 30 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 1127/13 **גברזגיי נגד מ"י** (ניתן ביום 15/1/14): שם הורשע המערער בעבירות קשירת קשר לפשע, שוד בנסיבות מחמירות והחזקת סכין.

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין 3 עד 6 שנות מאסר בפועל והטיל על המערער ארבע שנות מאסר. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש וקבע כי המתחם בנסיבות אלו הינו בין 34 ל- 46 חודשי מאסר בפועל והעמיד את עונש המאסר על 36 חודשי מאסר בפועל.

52. לאור הנסיבות שפורטו לעיל ובשים לב לפסיקה שעוסקת בעבירות דומות ושבהם הנסיבות קרובות בחומרתן, סבורני כי מתחם הענישה ההולם לעבירות שעבר הנאשם, בנסיבותיהן, הוא מצוי בין 30 עד 46 חודשי מאסר בפועל.

53. השלב השלישי - גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם:

כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, בית המשפט יגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה והמפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בית המשפט רשאי גם לחרוג ממתחם הענישה ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד ו- 40ה לחוק העונשין.

54. בענייננו, הנאשם היה כבן 35 בעת ביצוע העבירה, וכליאתו בשלב זה של חייו לפרק זמן ממושך עלולה לפגוע בו באופן קשה, היעדר עבר פלילי, נסיבות חייו הקשות, הודאתו וחסכון הזמן השיפוטי, כל אלה מהווים שיקולים לקולה.

55. יודגש כי סעיף 40ג(ג) לחוק העונשין, קובע כי במקרה של ריבוי עבירות, יתחשב בית המשפט גם במספר העבירות, תדירותן ובזיקה ביניהן, תוך שמירת יחס הולם בין חומרת המעשים ומידת אשמו של

הנאשם לבין סוג העונש ואם נגזר עונש מאסר בפועל - לבין אורך תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת.

לענייננו, אין להתעלם מהזיקה בין העבירות (גניבה, שוד ושיבוש מהלכי משפט), כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן.

העבירות בוצעו ברצף זמנים ותוך פרק זמן קצר, עובדות שיש לתת להן ביחד ולחוד את המשקל ההולם בעת גזירת העונש בתוך המתחם.

56. יחד עם זאת לראוי לציין כי מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשם לוקח אחריות חלקית, מתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן ותיאר את התקיפה כהתקוטטות.

57. עוד יש לציין כי הנאשם לא שיתף פעולה עם המשטרה לשם חשיפת זהותו של האחר שהשתתף אתו בביצוע העבירות נשוא כתב האישום המתוקן, ובכך מנע את מיצוי הדין עם אותו עבריין, שהסכנה ממנו תמשיל לרחף מעל ראשם של אזרחים תמים ושלווים.

58. זאת ועוד, נסיבות ביצוע השוד הן חמורות ומצויות ברף חומרה יחסית גבוה, שכן הוא בוצע תחת שליטה, מחשבה, ותכנון מוקדם.

59. הנאשם יחד עם האחר גנבו בצוותא חדא את התיק והפלאפון של המתלונן, יצרו מצג שווא כלפי המתלונן והציעו לו להתלוות אליהם למקום הימצאות הגנב, שלטענתם לקח את הפלאפון והתיק של המתלונן.

הנאשם יצר את התנאים שהובילו את המתלונן למלכודת שנטמנה לו וכשהגיעו בסמוך לכניסה לגן ציבורי תקפו הנאשם והאחר את המתלונן באגרופים ונטלו גם את ארנקו.

ט. סוף דבר:

60. על כן ולאחר שנתתי דעתי למכלול הנתונים ומבלי להתעלם מחומרת העבירות, נפוצות ותדירות עבירת השוד, הפגיעה הן ברכוש הזולת והן בגופו ובענייננו הפגיעה במתלונן, ומבלי להתעלם משיקולי הענישה לקולה ולחומרה, לרבות מתן הבכורה לאינטרס הציבורי והשמירה על בטחונו של כלל הציבור, תוך התחשבות בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בהודאתו וחרטתו בפני, אני שוקל להטיל על הנאשם עונש שיהיה בו גם, כדי לאפשר לו להמשיך ולראות את האור בקצה המנהרה ובהתאם לכל אלה אני מטיל עליו את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, ביום 4/7/14.

ב. מאסר על תנאי של 15 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יישא עונש זה, אלא אם תוך תקופת התנאי, יעבור עבירה של שוד, אלימות או רכוש שהיא פשע, ויורשע עליה בדין.

ג. אני מחייב את הנאשם לשלם פיצוי למתלונן בסך של 10,000 ₪. הסכום ישולם בעשרה תשלומים שווים כשהראשון בהם יהיה ביום 1.4.15 וכלה בכל 1 לכל חודש שלאחריו.

61. בטרם סיום אעיר, הואיל והנאשם ציין בפני כי הוא נמצא כיום בתהליך גמילה, מתבקש הגורם הרלוונטי בשב"ס לאפשר המשך השתתפותו בתכנית שיקומית - טיפולית, גם בתקופת מאסרו ובדרך זו ולהושיט לו יד מסייעת ומכוונת כחלק חשוב מהאינטרס הציבורי הטמון בשיקום העבריין והחזרתו לדרך המלך ולתפקוד נורמטיבי, ובלבד שהדבר יעשה בהתאם לדין.

זכות ערעור לביהמ"ש העליון תוך 45 יום מהיום הודעה והוסברה לנאשם.

ניתן היום, ט"ז טבת תשע"ה, 07 ינואר 2015, במעמד הנאשם שהובא ע"י הליווי, בא כוחו עו"ד ליאוניד פרחובניק ועו"ד יגאל טרובמן ובא כוח המאשימה עו"ד ערן בר.